

בין האצבעות, האם היא נחשבת כחלק הנקמץ, הקרב לגבוה, או שהיא נחשבת כשיירי המנחה, הנאכלים לכהנים.

וביאר רב פפא, שאין להסתפק במה שנכנס כלפי פנים, כי ודאי הוא נחשב כקומץ. וכמו כן, אין להסתפק במה שיוצא כלפי חוץ, כי ודאי נחשב כשיירי המנחה. והספק הוא רק במה שממש בין אצבע לאצבע.

ואמר רבי יוחנן, שלאחר מכן פשט רבי יהושע בן עזאזא את ספיקו, ואמר, שבין הבינים הוא ספק קומץ ספק שיריים.¹

לדברי רבי חנינא – מאחר שבין הביניים הוא ספק קומץ שיש להקטירו, ספק שיריים שאין להקטירו, תחילה מקטיר את הקומץ הוודאי בלבד, בלא בין הביניים, ולאחר מכן מקטיר את בין הביניים.

והסיבה שאינו מקטיר את בין הביניים מיד, כי אם באמת הם שיריים, משעה שהוקטרו, לא יוכל להקטיר את הקומץ עצמו, כי כלל בידונו, שמנחה שנקמצה, וחסרו ממנה שייריה קודם הקטרת הקומץ, אין מקטירים עליה את הקומץ.²

ואמנם אם בין הביניים הוא שיריים, אסור להקטירו לשם קומץ, שכן כלל בידונו, כל שממנו לאישים, [כלומר כל דבר שקרב ממנו מה שראוי להקריב על האש] הרי הוא בכל תקטירו, [כלומר מעתה אסור להקטיר את השיריים], וכדי שלא לעבור על האיסור הזה, מקטיר את בין הביניים בתנאי, שאומר, אם קומץ הוא, הרי הוא מוקטר כדינו, ואם הוא שיריים, הרי הוא נשרף לשם עצים, ולא לשם קומץ. וזה כדעת רבי אליעזר

¹ לא ידענא מאי קאמר הדר פשטה, הא מעיקרא נמי כי הוה מיבעי ליה ספק הוא. (א) ושמא יש לומר, דמעיקרא מספקא, והוה סלקא דעתך למיפשט, האי בכלל קומץ הוא, או בכלל שיריים, והדר פשטה, דספק הוא, ואינו בא לחזור ולפשטו הבעיא, אי ודאי קומץ אי ודאי שיריים, אלא בודאי ספק הוא, ואין אדם יכול לעולם לעמוד עליו. (ב) אי נמי נראה לי, דמעיקרא מיבעיא ליה אי טיבלא הוי כדמעיקרא, אי ספק הוי ספק קומץ ספק שיריים, אי טיבלא הוי, כמו מרבה במעשרות, דאמר פירותיו מתוקנין ומעשרותיו מקולקות, דכל מאי דשקיל טפי מדיניה, ואינו נראה בחוץ, בדעתיה דכהן תליא מילתא, ואין דעתו שיהא קומץ אלא דגואי, ומה שנשאר בכלי ומאי דבראי להו שיריים, אבל דביני ביני טיבלא הוי כדמעיקרא קודם קמיצה, או דילמא פשיטא דטיבלא לא הוי, אלא ספק או קומץ או שיריים, הדר פשטה דספק הוא, ונפקא מינה אי טיבלא הוי, אם נתערב בחולין שבעזרה הנאכל עם המנחה, [כדאמר בהקומץ רבה, "יאיכלו", שיאכלו עמה חולין, כדי שתהא נאכלת על השובע], לא בטיל, דטבל במשהו, ואי ספיקא הוי, בטיל. [תוס'].

² ואפילו רבי יוחנן דאמר ... מקטיר קומץ עליהן, מודה הוא דאותם שיריים אסורים באכילה, כדיליף התם מקרא, והכי קאמר, אין מקטירין עליהן, כלומר אין מקטירין בשבילן את הקומץ כדי להתירן באכילה ... ולהכי קאמר דלא לקטיר בין הבינים ברישא, דאם כן מפסיד להו לשיריים מאכילה. [תוס'].